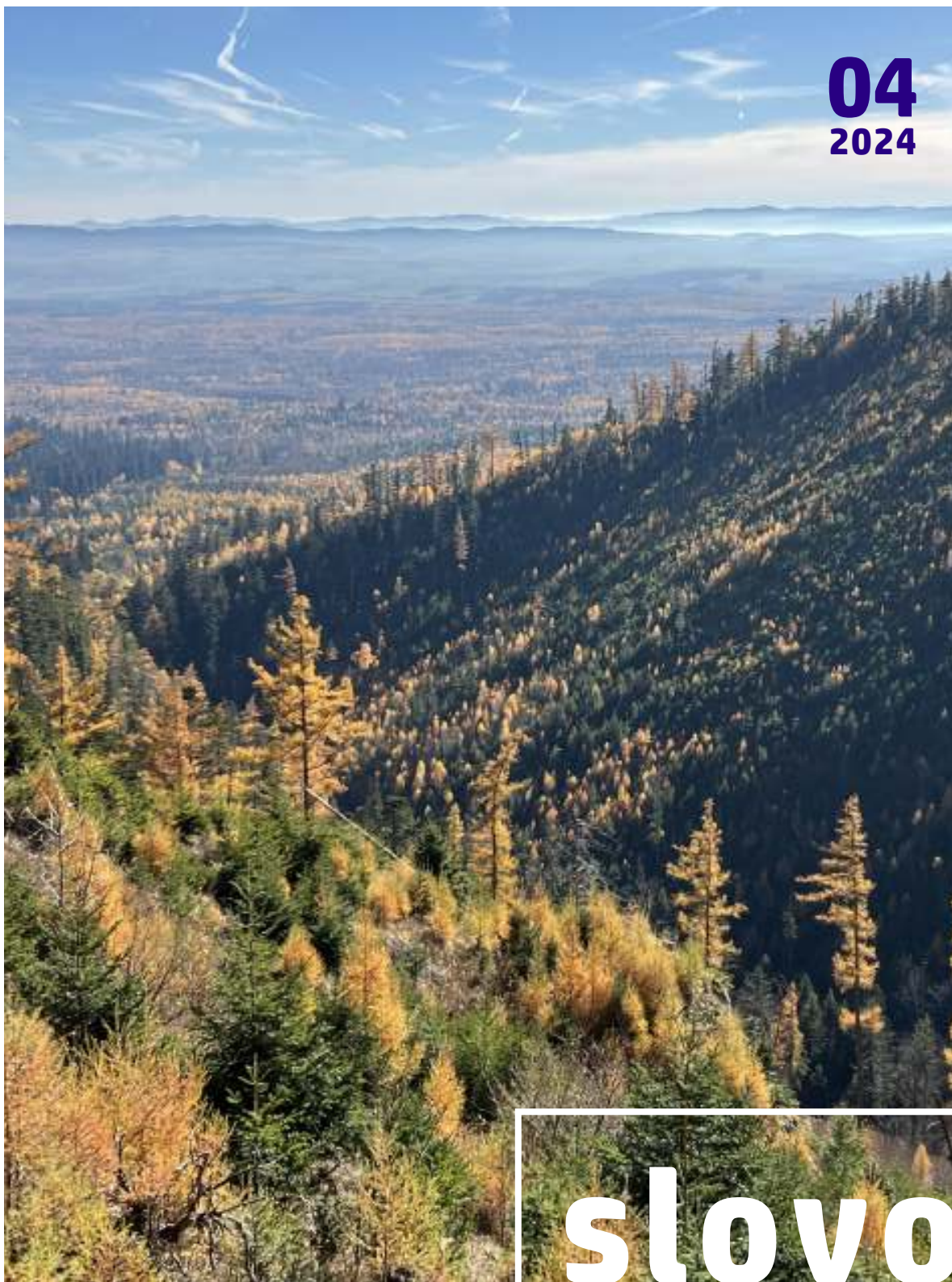

04
2024

slovo
PRAVDY

Číslo: 04 2024

Ročník: XXIII

Vydavateľ: OZ Slovo Pravdy 2023
Báčsky Petrovec

**Zodpovedný
redaktor:** Ján Rybár

Webová stránka: www.slovopravdy.com

E-mail: redakcia@slovopravdy.com

Adresa redakcie: Vajanského 6
(SRB / SK) 21470 Báčsky Petrovec
PAK 395329
Srbsko

Ján Šerfel
Hviezdoslavova 77/19
05935 Batizovce
Slovenská Republika

Tlačí:

OBSAH

2

ČO ROBÍ BOH S NAŠIMI HRIECHMI

3

KRISTOVA OSOBA

[36] Jeho nespochybniteľná smrť (13)

6

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[11] Hriech, ktorý vedie k smrti

8

Evanjelium:

A DVERE SA ZATVORILI

10

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[11] Jej zachovanie (2)

13

ÚŽASNÉ BOŽIE DIELA

Kristovo povýšenie (7)

16

CESTA NA GOLGOTU

[4] Zatknutie

18

SLÁVNOSTI HOSPODINOVE

[2] Pesach Hospodinovo

20

SLÁVNOSTI HOSPODINOVE

[3] Nekvasené chleby

22

VYHLÁSENIA „JA SOM“ v evanjeliu Jána

[7] Ja som ten dobrý pastier

25

Evanjelium:

VÝROKY PIATICH SLOV OD BOHA

„On je vinný zo všetkého“

26

„Ako sa to môže stať?“

27

„Teraz je ten správny čas“

28

„Tak vstúpil hriech do sveta“

29

„Vy sa musíte znovu narodiť“

„... V KTOROM AJ VY POČUJÚC SLOVO PRAVDY, EVANJELIUM SVOJHO SPASENIA“

Efežanom 1:13

Časopis vychádza každé tri mesiace a zasielame ho každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zasláť na adresu redakcie.

Úvod: ČO ROBÍ BOH S NAŠIMI HRIECHMI

David Petterson

Micheáš uzatvára svoje proroctvo resignovane. Ako predstaviteľ národa vie, že Izrael poniesie zúrivy hnev Hospodinov, lebo hrešil proti nemu (7:9). Hospodin použije Asýrčanov, a potom Babylončanov ako palicu Svojho hnevu. Micheáš však vedel, že to nebude koniec. Dokonca sa obrátil na svojich budúcich nepriateľov a povedal im, aby sa „neradovali“ (v. 8), keď sa to stane, pretože hoci Boží hnev na národ bol nevyhnutný, nebude konečný. Boh bude konať, aby súdil nepriateľov národa a nakoniec sa vysporiadal s hriechmi Svojho ľudu.

Vo veršoch 18-19 prorok použil tri podstatné mená (hriechy, prestúpenia, nepravosti) a štyri slovesá (dve vo v. 18 a dve vo v. 19), aby opísal, čo Boh urobí s hriechmi Svojho ľudu. Prvé sloveso („odpustiť“, zdvihnúť alebo odnieť) nám hovorí, že Boh ich odnáša preč. Toto slovo sa používa v 16. kapitole 2. knihy Mojžišovej v súvislosti s obetným baránkom. Bremeno viny národa bolo symbolicky prenesené na toto zviera, ktoré ho odnieslo do zabudnutia na púšť. Druhé sloveso nás

informuje o tom, že Boh popri nich prechádza - „netrestajúc ideš popri prestúpení ostatku svojho dedičstva“. Toto slovo sa nachádza v 2. Mojžišovej 12, keď Boh hubil egyptskú krajinu a prechádzal popri domov Izraelitov, ktorí mali na dverách krv baránka. Tretie zaujímavé sloveso v súvislosti s hriechmi nás učí, že Boh ich pošliapie - „zdeptá naše nepravosti“. Sú pod Jeho nohami - rozdrvené, pošliapané, bez toho, aby v nich zostal život. Nedoprajme im ďalší život. Nepokúšajme sa vzkriesiť ani svoje, ani cudzie hriechy. Posledné sloveso nás poučuje, že Boh ich už nevidí - „A zahodíš všetky ich hriechy do hlbín mora“. Táto veta bola použitá o Egyptanoch pri Červenom mori, Pán teda bude s hriechmi národov zaobchádzať ako s egyptskými. Tak, ako izraelský ľud už nikdy neuvidí týchto nepriateľov (2. Moj. 14:13), tak sa ich hriechy navždy stratia z dohľadu.

Rovnaké opisy (a ďalšie) sa nachádzajú v Novom zákone, pokiaľ ide o to, čo Boh urobí s našimi hriechmi. Odnáša ich Boží Baránok, Pán Ježiš Kristus (Jána 1:29). Sú

očistené a odpustené Jeho drahou krvou (1. Jána 1:7; Efež. 1:7). Vďaka Kristovmu dielu sú zakryté a nepočítajú sa nám (Rim. 4:7-8); záznam, ktorý bol proti nám, bol pribitý na Jeho kríž (Kol. 2:14). A v rámci tejto novej zmluvy Boh

hovorí: „na ich bezzákonné skutky viacej nespomeniem“ (Žid. 8:12). Koľkými spôsobmi nám to Boh ešte musí povedať, kým to pochopíme? Raduj sa, veriaci. Tvoje hriechy sú preč!

*Človek vystúpil na každý vrch bez ohľadu na to, aký je vysoký;
Podmanil si planéty od nebies až po oblohu.
Je však miesto, kde človek ešte nebol;
A to je miesto, kde môj Pán hovorí, že pochoval môj hriech.*

*V hĺbinách mora Božieho zabudnutia,
vzdialený ako východ od západu,
ďaleko od všetkej moci a kniežatstva,
moje hriechy sú v hĺbinách mora.*

KRISTOVA OSOBA

[36]

Jeho nespochybniteľná smrť [13]

David McAllister, Donegal, Írsko

Dôsledky Jeho smrti

V uplynulých mesiacoch sme premýšľali o požehnaniach, ktoré sa v Písme pripisujú Kristovej smrti, do ktorej sme vstúpili, keď sme Mu uverili. Dalo by sa o tom napísať oveľa viac, ale my sa posunieme ďalej, aby sme sa (veľmi zbežne) pozreli na niektoré miesta

v Písme, ktoré spomínajú dôsledky Jeho smrti, ktoré pretrvávajú - spôsoby, ktorými veriacim prakticky mení každý deň ich života.

Naše pridruženie

Dva verše v liste Galatánom zdôrazňujú, že Kristova smrť

priviedla veriacich do úplne nového vzťahu, a to spôsobom, ktorý je veľmi praktický. Kapitola 1:4 ukazuje, aký je náš vzťah k tomuto zlému veku: „Ktorý dal sám seba za naše hriechy, aby nás vytrhol z prítomného veku zlého podľa vôle Boha a nášho Otca.“ Kedysi sme boli súčasťou systému tohto súčasného zlého sveta, ktorý je v rozpore s Bohom, ale Pán Ježiš dal Seba samého, aby nás z neho vyslobodil. To môžeme vnímať ako minulé v tom zmysle, že sme boli vyslobodení v okamihu, keď sme Mu uverili; a tiež ako budúce v tom zmysle, že keď odídeme, aby sme boli s Ním, budeme z neho vyslobodení navždy. No hoci oboje je pravda, sila Pavlovho výroku je určite v tom, že dôsledky tohoto vytrhnutia z prítomného zlého sveta poznáme už v prítomnosti. Keď sa pozrieme okolo seba a vidíme zástupy ľudí v otroctve tohto súčasného veku, napĺňa to naše srdcia vďačnosťou, pretože sa tešíme z oslobodenia od neho.

To je negatívna stránka - to, s čím už nie sme spojení -, ale v kapitole 2:20 Pavel ukazuje, že je to aj vysoko pozitívne. Píše: „S Kristom spolu ukrižovaný som“ čím ukazuje svoje stotožnenie sa s Ním v Jeho smrti. Rovnako ako v predchádzajúcej

zmienke však nejde len o teologický mŕtvy pojem, ale pravdu, ktorá má praktický dosah na život: „žijem už nie ja, ale žije vo mne Kristus, a to, čo teraz žijem v tele, vo viere Syna Božieho žijem, ktorý si ma zamiloval a vydal sám seba za mňa“. Skutočnosť, že Boží Syn sa zaňho vydal, znamenala, že Pavlov život sa zo dňa na deň odohrával vo viere v Neho. Tak by to malo byť aj v prípade nás všetkých.

Naše hodnotenie

Skôr než opustíme List Galat'anom, všimnime si odkaz, ktorý ukazuje, že Kristova smrť mení spôsob, akým hodnotíme veci: „Ale odo mňa nech je to preč, aby som sa chválil krome krížom nášeho Pána Ježiša Krista, skrze ktorého mi je svet ukrižovaný a ja svetu“ (6:14). Z ľudského hľadiska sa Pavel mohol chváliť mnohými vecami, ale Kristov kríž to všetko zmenil. Teraz bola skutočnosť, že patril Tomu, ktorý zomrel na kríži, jeho jediným dôvodom na chválu. Kiežby sme podobne nikdy nezabudli, že nemáme nič, čím by sme sa mohli chváliť. Riadme sa pokynmi, ktoré nám dáva Pavel: „Ten, kto sa chváli, nech sa chváli Pánom“ (1. Kor. 1:31; 2. Kor. 10:17).

Naša činnosť

Predtým, ako sme boli spasení, sme žili pre mnohé veci - pre seba, hriech, satana a iné, ale určite nie pre Boha. Teraz to tak nie je a práve Kristova smrť to všetko zmenila. „O koľko viacej krv Kristova, ktorý skrze večného Ducha obetoval sám seba bezvadného Bohu, očistí vaše svedomie od mŕtvych skutkov, aby ste

PRAVDA, KTORÁ MÁ PRAKTICKÝ DOSAH NA ŽIVOT: „ŽIJEM UŽ NIE JA, ALE ŽIJE VO MNE KRISTUS, A TO, ČO TERAZ ŽIJEM V TELE, VO VIERE SYNA BOŽIEHO ŽIJEM, KTORÝ SI MA ZAMILOVAL A VYDAL SÁM SEBA ZA MŇA“.

svätoslúžili živému Bohu.“ (Žid. 9:14) Slovo „slúžiť“ tu neznamená slúžiť ako otrok alebo diakon (hoci oboje platí aj pre nás), ale je to slovo, ktoré sa v Novom zákone často používa pre službu Bohu; niekedy sa totiž prekladá ako „uctievanie“. Aká je to dôstojnosť - očistenie nášho svedomia Kristovou krvou, ktoré nám umožňuje pôsobiť v dôstojnej službe pre Neho.

Náš prístup

To nás vedie k ďalšiemu odkazu z listu Židom: „Keď tedy máme, bratia, smelosť do vchodu do svätyne v krvi Ježišovej“ (10:19). Na základe krvi, ktorú vylial Pán Ježiš, máme slobodu, ktorú veriaci pod Zákonom nikdy nemali - v stánku vstúpiť do samotnej Božej prítomnosti. Opäť to nie je len teória, ale prítomná skutočnosť, ktorú zažívame - môcť sa k Nemu priblížiť, uctievať Ho a modliť sa, a to všetko vďaka „novej a živej ceste“ (10:20), ktorá sa nám otvorila Kristovou smrťou.

Naše ambície

Ľudia tohto sveta majú svoje ciele a my tiež. A vďaka Kristovej smrti sa tieto ciele zmenili. V 3. kapitole listu Filipanom Pavel píše o tom, čo bolo pre neho dôležité v časoch, keď nebol obrátený, a potom dramaticky ukazuje, ako sa to všetko zmenilo, a poukazuje na svoje nové ambície: „aby som poznal jeho a moc jeho vzkriesenia a účasť na jeho utrpeniach usúpodobňovaný jeho smrti“ (v. 10). Aj toto môže znieť abstraktne, ale má to veľa praktických dôsledkov, z ktorých jeden Pavel spomína v Títovi 2:13-14: „... veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista,

ktorý dal sám seba za nás, aby si nás vykúpil od každej nepravosti a očistil seba ľud zvláštny, horlivý dobrých skutkov“. Máme horlivú túžbu konať dobro? Mali by sme, pretože to je jeden z dôvodov, prečo sa za nás vydal.

Naše postoje

Kristova smrť spôsobuje veľkú zmenu v našom pohľade na iných ľudí a v neposlednom rade na našich spoluveriacich, o ktorých Písmo často hovorí, že ich máme milovať.

NAJLEPŠÍM PRÍKLADOM, KTORÝ
MÔŽEME NASLEDOVAŤ, JE
KRISTUS, KTORÝ SA OBETOVAL
BOHU: „A CHOĎTE V LÁSKE,
AKO AJ KRISTUS MILOVAL NÁS
A VYDAL SÁM SEBA ZA NÁS AKO
POSVÄTNÝ DAR A OBEŤ BOHU NA
PRÍJEMNÚ VÔŇU UPOKOJÚJUCU“

Najlepším príkladom, ktorý môžeme nasledovať, je Kristus, ktorý sa obetoval Bohu: „a choďte v láske, ako aj Kristus miloval nás a vydal sám seba za nás ako posvätný dar a obeť Bohu na príjemnú vôňu upokojujúcu“ (Efež. 5:2). Keď prejavujeme postoj lásky voči druhým, nasledujeme Kristov príklad a dokazujeme, že Jeho smrť zmenila náš život.

Toto sú len niektoré zo spôsobov, ktorými nás každodenne ovplyvňuje Kristova smrť. Má tiež obrovské dôsledky pre našu budúcnosť. O tom budeme hovoriť v budúcom čísle, ak to bude Pánova vôľa.

ÚVAHY O VEČNEJ BEZPEČNOSTI

[11] Hriech, ktorý vedie k smrti

David Petterson

Tí, ktorí popierajú večnú istotu veriaceho (zástancovia podmienenej istoty), budú nevyhnutne poukazovať na 1. Jána 5:16, aby podporili svoj názor. Ján píše: „Keby niekto videl svojho brata, že hreší hriechom nie na smrť, bude prosiť za neho, a Bôh mu dá život, tým, ktorí hrešia nie na smrť. Je hriech na smrť, o tom nehovorím, aby o ten prosil“. Niektorí z nich učia, že „smrť“ v tomto texte znamená večnú smrť, ktorú môže veriaci zažiť, ak sa previní spáchaním určitého hriechu. Preskúmame dva možné výklady Jánových slov, pričom oba obhajujú pravdu o večnej istote veriaceho.

Možný výklad č. 1

Ján používa pojem „brat“ len ako brat, ktorý sa hlási k viere, ale nie ako skutočný veriaci (3:15 je použitý ako podpora: „Každý, kto nenávidí svojho brata, je vrahom, a viete, že niktorý vrah nemá večného života, zostávajúceho v sebe.“).

V tomto výklade „smrť“ znamená večnú smrť a „hriech, ktorý vedie k smrti“, je hriech „protikreštanstva“, ktorý Ján opisuje v predchádzajúcich kapitolách. Teda človek, ktorý je vinný zo spáchania tohto hriechu, je beznádejne stratený a modliť sa za neho je zbytočné („o tom nehovorím, aby o ten prosil.“). Na druhej strane tí, ktorí sú vinní z „páchania hriechu (doslovné znenie), ktorý nevedie k smrti“, svojím zvyčajným hriechom dokazujú, že sú skutočne neobnovení a potrebujú duchovný život. Preto človek, ktorý vidí, že tento vyznávajúci brat pokračuje v tomto hriechu, „bude prosiť a Boh mu (vyznávajúcemu bratovi, ktorý je v skutočnosti neobnovený) dá život (večný život)“.

Sila tohto pohľadu spočíva v tom, že pri výklade „smrti“ aj „života“ ako duchovných pojmov umožňuje, aby tieto pojmy boli pravdivými protikladmi. Okrem toho sa tieto slová používajú aj na iných miestach

listu na označenie duchovnej smrti a duchovného života.

Možný výklad č. 2

Ján používa výraz „brat“ na označenie skutočného brata, ako to robí aj na iných miestach listu. V tomto výklade „smrť“ znamená fyzickú smrť a existujú hriechy, ktorých sa veriaci môžu dopustiť alebo v nich pokračovať a ktoré povedú k predčasnemu povolaniu domov. V tomto svetle Ján hovorí: „Je hriech, ktorý vedie k smrti: Nehovorím, že sa za to treba modliť“. Keď Ján hovorí, že sa nemá modliť za „to“, myslí tým modlitbu za to, aby fyzická smrť bola konečným výsledkom takéhoto hriešneho správania. Ján nenapomína svojich čitateľov, aby sa odmietali modliť za ľudí, ale aby sa odmietali modliť pomstyctivo. Na druhej strane veriaci, ktorí sú vinní z „hriechu, ktorý nevedie k smrti“, sú zjavne neposlušní a potrebujú obnovu. Preto spoluveriaci „budú prosiť a Boh mu (hriešnemu veriacemu) dá život (obnovenie života v hojnosti, života, ako ho chce žiť Boh)“. Cieľom tohto úryvku teda nie je identifikovať nevyjadrený „hriech, ktorý vedie k smrti“, ani určiť, kto ho spáchal. Účelom je dať smer v modlitbe za veriacich, ktorí hrešia. Ján nám hovorí, za koho sa máme modliť (za hriešneho brata) a za čo sa modliť nemáme (za pomstu Boha). Dielo trestu by malo byť ponechané v Pánových rukách.

Tento výklad má nasledujúce silné stránky. Po prvé, umožňuje, aby slovo „brat“ znamenalo „brat“. Ján nedáva najavo, že ide

len o vyznávajúceho brata. Po druhé, je v súlade s inými pasážami o súde v NZ. V Skutkoch 5 sa opisuje predčasná smrť Ananiáša a Zafíry, ktorí patrili medzi veriace spoločenstvo. Peter nenaznačuje, že stratili spasenie, pretože „klamali Ducha Svätého“. Aj v 1. Kor. 11:30 sa píše, že v Korinte mnohí ochoreli a mnohí zomreli pre svoje hriešne správanie. Pavel ani len nenaznačuje, že by niekto z nich stratil spasenie. Po tretie, tento názor harmonizuje s podobným Jakobovým textom (5:19-20). Kontextom oboch pasáží je modlitba. Jakob aj Ján uzatvárajú svoje listy touto témou. V oboch prípadoch je vinníkom „brat“ a smrť je konečným dôsledkom kvôli hriechu. Jakob sa dokonca zmieňuje o tých, ktorí sú fyzicky chorí, a naznačuje, že choroba je spôsobená hriechom (5:15). Po štvrté, tento výklad kladie veľký dôraz na účinnosť modlitby za neposlušných veriacich.

Oba výklady odrážajú biblickú pravdu a silne podporujú učenie o večnej istote.

Slabé stránky výkladu zástancov podmieneného spasenia

Po prvé, je v rozpore s inými Jánovými textami, ktoré potvrdzujú večnú istotu veriaceho v Kristovi (Jána 3:18; 5:24; 6:37 a 39-40; 10:27-29; 17:2; 1. Jána 5:18). Po druhé, Ján nám nikdy nehovorí, ktorý hriech (alebo hriechy) spôsobí hroziacu večnú smrť. To viedlo k niektorým nebiblickým záverom a k zostavovaniu zoznamov „smrteľných“ alebo „všedných“ hriechov. Okrem toho,

keďže Ján žiadny hriech (hriechy) nepomenoval, nemali by sme možnosť zistiť, či sme nenávratne odsúdení na večnú smrť. Po tretie, nie je jasné, čo v tomto texte znamená potom „život“. Ak sa myslí „duchovný život“, verš je nezmyselný, pretože ako možno od Boha žiadať, aby dal život niekomu, koho hriechy nevedú k duchovnej smrti?

Aby nás Ján uchránil pred postojom zoradovania a triedenia hriechov podľa ich závažnosti, dodáva: „Každá nepravosť je hriech“ (5:17). Naším cieľom ako veriacich by nemalo byť len vyhýbať sa páchaniu hriechov, ktoré môžeme považovať za „vážne“, ale vyhýbať sa hriechu, bodka. Takýto svätý život sa očakáva od Božieho ľudu, od ľudí, ktorých Boh oddelil, od ľudí, ktorých Jeho slovo opisuje ako večne zabezpečených. A hoci sa môžeme usilovať o svätosť, Boh nám stále ponechal telo a stále budeme hrešiť. Žiadny hriech by nás však nemal nútiť

báť sa večného odlúčenia od nášho Boha. J. Denham Smith napísal tieto upokojujúce texty:

V Božom náručí som skrytý, ja pokoj mám!

*Hrôzy súdu nepocítim, mňa spasil Pán.
Ježiš prišiel vyhľadať ma, na smrť Seba
vydať za mňa,*

*vyprostil ma z hriechu jarma vzdor
pekla tmám.*

*Deň čo deň mi radosť chystá, v Ňom
pokoj mám.*

K domovu je cesta istá, hor k nebesiam.

*Smrť a peklo nedesia ma – v Kristu
bezpečná je schrana,*

*uvidím Ho – Hviezdu rána, v Ňom
zaplesám.*

(Duchovné piesne 157)

Evanjelium: **A DVERE SA ZATVORILI**

Brian Elliott

Matúš 25:10

Väčšina dverí má šesť strán. Biblia sa zaoberá len dvoma: vnútornou

a vonkajšou stranou. Boží Syn povedal: „Ja som dvere. Ak niekto vojde cezo mňa, bude zachránený“ (Jána 10:9). Pán Ježiš nie je jedným z mnohých

**PÁN JEŽIŠ JE JEDINÝMI
DVERAMI DO NEBA.**

dverí do neba – On je jedinými dverami do neba.

Bol štvrtok večer v Houstone v Texase. Reštaurácia Whataburger bola otvorená 24 hodín denne. V tomto nočnom čase však boli všetky dvere zamknuté a pre zákazníkov zostalo otvorené len priechodné okienko. Jon Marx, manažér, si chcel dať fajčiarsku prestávku. Ako manažér mal Jon ako jediný kľúče na odomknutie dverí. Keď vyšiel zadnými dverami reštaurácie, dvere sa za ním automaticky zamkli. Vonku za reštauráciou bola zadná časť slabo osvetlená, ale Jon tam bol už veľakrát v tme, vedel sa tam orientovať. O niekoľko minút neskôr počuli dvaja zamestnanci, ktorí boli ešte vo vnútri reštaurácie, výstrely. Išli skontrolovať vedúceho, ale nenašli ho. Pokúšali sa mu zavolať cez mobil, ale neodpovedal. Von sa nemohli dostať, pretože dvere boli zamknuté a otvoriť ich mohli len kľúče manažéra. Kontaktovali políciu, ale kým sa tam polícia dostala, na parkovisko zastavil zákazník a našiel Jona schúleného pri zadných dverách – mŕtveho. Keby ste boli v podniku Whataburger, na ktorej strane zadných dverí by ste chceli byť? Z vnútornej alebo z vonkajšej strany? Jon bol na ZLEJ strane dverí!

Byť na nesprávnej strane dverí stálo Jona život, ale ak ste na nesprávnej strane nebeských dverí, bude vás to stáť nekonečne viac - vašu dušu. Boh ťa chce mať vo vnútri, pretože na vonkajšej strane dverí spasenia hrozí

nebezpečenstvo. Pán povedal: „Tam (vonku) bude plač a škrípanie zubami“ (Lukáš 13:28). V Lukášovom evanjeliu 16 Pán Ježiš rozprával o človeku, ktorý opustil tento svet a vyšiel do večnosti na nesprávnej strane dverí a je tam dodnes. Ako to vyzerá? Vševediaci Pán Ježiš hovorí, že je to miesto múk, plameňov, odlúčenia od Boha a nevyslyšaných modlitieb. Môžeme preto pochopiť hlboký Boží záujem o vašu spásu. Pán Ježiš dôrazne vyzval Svojich poslucháčov: „Snažte sa vojsť tesnou bránou“ (Luk. 13:24). Chce, aby ste vynaložili všetko úsilie na to, aby ste boli na vnútornej strane dverí. Chce, aby ste s Ním boli navždy. Boh zaručuje večné bezpečie na vnútornej strane nebeských dverí. Boh túži po tom, aby ste sa tešili z bezpečia, pokoja, lásky, radosti a spokojnosti, ktoré sa nachádzajú len na vnútornej strane dverí.

**BOH ZARUČUJE VEČNÉ BEZPEČIE
NA VNÚTORNEJ STRANE
NEBESKÝCH DVERÍ.**

Hoci nebeské dvere stoja teraz otvorené, čoskoro sa zatvoria. Pán domu sa postaví a dvere zatvorí. Keď Boh dvere zatvorí, tí, čo sú vnútri, budú navždy zatvorení dovnútra a tí, čo sú vonku, budú navždy zatvorení von. Čo Boh zatvorí, to nikto nemôže otvoriť – ani na sekundu. Boh nechce, aby ste boli zatvorení vonku. Chce, aby ste si z toho urobili prioritu. Chce, aby ste boli večne s Ním. Pamätajte na slová Pána Ježiša: „Ja som dvere. Ak niekto vojde (dnu) cezo mňa, bude zachránený“.

PRAVDY V PASTORAČNÝCH LISTOCH

[11]

Jej zachovanie (2)

Mark Sweetnam, Dublin, Írsko

Diakon

V týchto článkoch sme sa už viackrát zaoberali 1. Timoteovi 3:15. Keď sme sa pozerali na tento verš, videli sme ho v súvislosti s tým, čo nasleduje – opis „tajomstvo pobožnosti“ načrtnutý vo verši 16. Avšak tomuto veršu a našej téme by sme urobili značnú medvediu službu, keby sme nezohľadnili aj predchádzajúci kontext. Pavel výslovne spája pravdu veršov 15 a 16 s predchádzajúcou časťou listu, keď sa obzerá späť na prvé tri kapitoly, keď hovorí: „Toto ti píšem v nádeji, že naskore prídem k tebe; ale keby som meškal, aby si vedel, ako sa treba správať v dome Božom, ktorým je cirkev živého Boha, stĺp to a pevná postáť pravdy“ (v. 14-15).

„Tieto veci“ zahŕňajú pomerne rozsiahle praktické učenie týkajúce sa vyučovania pravdy a vyvracania omylov, rozsahu a vzoru verejnej modlitby a ozdobovania a mlčania žien. Každá z týchto tém sa týka správania, ktoré je vhodné a vlastne nevyhnutné, pretože slovo „sa treba“ presahuje rámec toho, čo je žiaduce, k tomu, čo

je nevyhnutné pre správanie v Božom dome. A toto správanie je nevyhnutné, pretože miestne zhromaždenie je „domom Božím“, miestom, kde sa uznáva Boží poriadok a autorita; a „stĺpom a základom pravdy“, miestom, kde sa hlása Božie slovo a praktizujú Jeho nariadenia. Všetky požiadavky uvedené v 1. Tim. 1-3 sú teda motivované veľkými skutočnosťami o tom, čo je zhromaždenie a na čo slúži.

MIESTNE ZHROMAŽDENIE JE
„DOMOM BOŽÍM“, MIESTOM,
KDE SA UZNÁVA BOŽÍ PORIADOK
A AUTORITA.

To, čo platí pre všeobecný kontext prvých troch kapitol, platí aj pre bezprostredný kontext 3. kapitoly. V predchádzajúcich veršoch tejto kapitoly Pavel načrtáva vlastnosti potrebné u dvoch rôznych typov jednotlivcov. Práca starších a diakonov je nevyhnutná na to, aby miestny zbor mohol plniť svoju Bohom určenú funkciu „stĺpu a základu pravdy“.

V predchádzajúcom článku sme sa zamýšľali nad úlohou staršieho. Teraz sa zamyslíme nad tým, čo Pavel hovorí o diakonoch.

Pri uvažovaní nad 1. Tim. 3:8-13 sa budeme zaoberať takmer všetkým, čo Pavel hovorí o diakonoch. Iba vo Filipänom 1:1 a pravdepodobne v 1. Timoteovi 4:6 máme ďalšiu zmienku o diakonoch ako o vykonávajúcich konkrétnu prácu v miestnom zbore. Podstatné meno diakonos sa však používa na mnohých iných miestach Novej zmluvy. Jeho základný význam je jednoducho „služobník“ a na iných miestach, kde sa vyskytuje, sa používa na označenie rôznych služobníkov a rôznych služieb. V tomto liste a v liste Filipänom však ide o konkrétny typ služobníka.

Práve preto, že použité slovo je všeobecné a zároveň nešpecifické, viedli sa rozsiahle diskusie o tom, aký druh práce môže diakon vykonávať. V rôznych denomináciách sa tento pojem používa pre cirkevný úrad a vo všeobecnosti, hoci nie všeobecne, sa tento úrad považuje za úrad, ktorý sa zaoberá skôr praktickými detailmi cirkevného života (platenie účtov a kosenie trávnikov); než duchovnými.

Malo by byť samozrejmé, že každý zbor potrebuje tých, ktorí preberajú zodpovednosť za jeho praktické a fyzické potreby, a že by sme mali oceniť a vážiť si tých, ktorí takto pracujú. Je tiež dôležité poznamenať, že duchovná kvalifikácia je dôležitá aj pri tých najjednoduchších a najpodradnejších úlohách vykonávaných v Božom zhromaždení. Ale napriek tomu práca tohto druhu nie je to, čo má Pavel

v týchto veršoch na mysli.

Všimnite si však, že Pavel má na mysli prácu. Diakoni, o ktorých hovorí, sú služobníci; ich úloha nie je okrasná, ale je definovaná prácou pre iných. Napriek bežnému cirkevnému používaniu toto slovo neopisuje úrad, ale prácu. Slovné spojenie „používať úrad diakona“ vo verši 10 prekladá sloveso diakoneō, ktoré je možno lepšie preložiť „dobro slúžil ako diakon“.

Širšie použitie tohto výrazu zdôrazňuje tvrdú prácu a službu, ktoré sú spojené s diakonskou prácou. Hovorí nám to aj niečo o dôstojnosti tejto práce. Diakon bol služobník, ktorý bol poverený vyššou autoritou a zastupoval ju. Predstavte si, že by ste sa zúčastnili na večeri v dome bohatého priateľa, ktorého sluha by vás pri večeri obsluhoval. Tento sluha by nekonal z vlastnej iniciatívy, a hoci by jeho služba bola pre vás, nebola by pre vás. Jeho služba by bola skôr pre jeho pána a svojou starostlivou pozornosťou by zastupoval svojho pána. Tak je to aj s týmito diakonmi. Ich služba pochádzala od vyššej autority a zastupovala ju. A tou autoritou nie sú dozorcovia, ale vzkriesený Pán, čo Pavel zdôrazňuje v 1. Tim. 4:6: „Keď budeš toto predkladať bratom, budeš dobrým služobníkom Ježiša Krista“. Timoteova služba bola určená bratom, ale bola konaná pre Pána Ježiša Krista.

Pri pochopení presnej povahy diakonskej služby nám pomáhajú dve zmienky o „viere“ vo veršoch 9 a 13. Tieto odkazy na vieru silne naznačujú, aj keď možno nie jednoznačne dokazujú, že úlohou diakona je predovšetkým vyučovanie.

Je to zrejmé najmä z verša 9, kde apoštol hovorí o „držaní tajomstva viery“. Tento výraz zahŕňa pôvod, aj prijatie pravdy. „Tajomstvo“ označuje ‚vieru‘ ako niečo neprístupné ľudskému rozumu, ale božsky zjavené ľudstvu. Zdôrazňuje, že to, čo Boh zjavil, veriaci prijali a poslúchli. V kontexte, v ktorom falošní učители vytvárali a šíрили svoje vlastné pokrivené učenia, mal diakon zastávať jedinú, nepoškvrnenú a zjednocujúcu Pravdu, ktorá pochádzala od Boha a bola uznaná Jeho ľuďom.

Diakon sa musí držať tejto Pravdy a musí sa jej držať s dobrým svedomím. Svedomie je téma, ku ktorej sa Pavel v tomto liste opakovane vracia (1:5, 19; 3:9; 4:2), a súvisí s Timoteovým povolaním a spôsobilosťou učiť a nevhodnosťou falošných učiteľov. Tu sa vzťahuje na etickú spôsobilosť učiť na základe požiadaviek uvedených v okolitých veršoch. Odkazuje však aj na spôsob, akým diakon zaobchádza s pravdou bez skreslenia, v súlade s tým, čo bolo zjavené. Diakon musí držať Božiu Pravdu tak, aby jeho svedomie pred Bohom bolo čisté. A toto vnútorné schválenie musí byť poznačené vonkajším; musí sa „najprv osvedčiť“. Toto dokazovanie zahŕňa uznanie niečoho za pravé po preskúmaní. Nepredpokladá sa tu formálna skúška, ale diakon musí preukázať svoju spoľahlivosť tak morálne, ako aj vo svojom učení,

aby veriaci mohli mať dôveru v jeho službu.

DIAKONSKÁ SLUŽBA JE ŤAŽKÁ PRÁCA. ZA TÚTO PRÁCU VŠAK EXISTUJE KOMPENZÁCIA.

Diakonská služba je podľa definície ťažká práca. Za túto prácu však existuje kompenzácia. A podobne ako podpora, aj tieto sú vonkajšie a vnútorné. Vonkajšie, verní diakoni „nadobúdajú si dobrý stupeň“ (3:13). Svojím úsilím pri štúdiu a vyučovaní Písma si získajú úctu a rešpekt svätých. A zaslúbenie diakonom by malo byť povzbudením pre veriacich vo všeobecnosti, pretože sme zodpovední za to, aby sme si vážili a ctili tých, ktorí nás verne vyučujú Božiemu slovu.

S touto vonkajšou odmenou súvisí aj odmena vnútorná: „mnoho smelosti vo viere, vo viere v Kristu Ježišovi“. Toto by sa mohlo vzťahovať na diakonovu vlastnú vieru a viaceré preklady idú v tomto smere nad rámec originálu a prekladajú to ako „vo svojej viere, ktorá je v Kristovi Ježišovi“. Aj keď je to ako preklad pochybné, ako výklad to môže byť určite správne. Avšak kontext by sa tu prikláňal k názoru, že ide o vieru v rovnakom objektívnom zmysle ako vo verši 9. S najväčšou pravdepodobnosťou je tu diakonovi prisľúbená väčšia istota v predmete jeho vyučovania - istota, že Božie slovo stačí na uspokojenie každej potreby hriešnika i svätého.

O diakonoch veľa nepočujeme, ale práca týchto služobníkov je životne dôležitá, ak má byť Boží dom skutočne „stĺpom a pevnou postatou pravdy“.

DIAKON MUSÍ PREUKÁZAŤ SVOJU SPOĽAHLIVOSŤ MORÁLNE, AJ V UČENÍ, ABY VERIACI MOHLI MAŤ DÔVERU V JEHO SLUŽBU.

ÚŽASNÉ BOŽIE DIELA

Kristovo povýšenie (7)

Clive Barber

Povýšenie Spasiteľa

Kristovo povýšenie je určite jednou z najvzrušujúcejších pravd celej Biblie, od ktorej závisí budúcnosť celého stvorenia. Keď skúmame chaos tohto sveta spôsobený ľudským hriechom (naše poznanie a chápanie je nekonečne malé), budúcnosť tejto planéty v rukách nestabilných vodcov vyzerá pochmúrne. V predchádzajúcich článkoch sme si všimli, že Boha to neprekvapilo a Jeho plán na obnovu vesmíru bol odhalený inšpirovaným perom prorokov a uvedený do pohybu blahosklonným sklonením

a zjavoval ďalšiu pravdu o Božom kráľovstve (Skut. 1:3). Bola to chvíľa bez slov, keď učeníci po vypočutí Jeho rozlúčkového povzbudenia sledovali, ako sa ich Majster vznáša z planéty Zem a vystupuje do neba. Jeho cesta prechádzala Satanovou doménou a úplne jasne ukázala, že vstúpil do domu siláka, zviazal ho a chystal sa ukoristiť jeho majetok (Mat. 12:29). V plnej miere sa prejavila Božia moc, ktorá odzbrojila kniežatstvá a vrchnosti, vystavila ich verejnej hanbe a triumfovala nad nimi v Ňom, a po celom nebi i na zemi sa ozývalo: „Sed' po mojej pravici, dokiaľ nepoložím tvojich nepriateľov za podnož tvojich nôh“ (Žalm 110:1; Žid. 1:13).

V Liste Efežanom 1 Pavel zdôrazňuje skutočnosť, že Boh má Svojho Človeka pre budúcnosť tohto sveta. S absolútnym zadostučinením Boh vzkriesil Krista z mŕtvych a postavil Ho na najvyšší vrchol nebeskej

**NÁŠ BOH MUSÍ MAŤ A BUDE MAŤ
SVOJHO DOKONALÉHO ČLOVEKA
NA TRÓNE TOHTO VESMÍRU.**

Pána. Náš Boh musí mať a bude mať Svojho Dokonalého človeka na tróne tohto vesmíru a povýšenie Krista je výstupom a vyvrcholením tohto neveriteľného vrcholu.

Po vykonaní diela kríža strávil Kristus 40 drahocenných dní, počas ktorých neomylnými dôkazmi dokazoval, že vstal spomedzi mŕtvych

**BOH MÁ SVOJHO ČLOVEKA PRE
BUDÚCNOSŤ TOHTO SVETA.**

slávy, ďaleko nad každé kniežatstvo, moc, silu a panstvo a nad každé meno,

ktoré sa menuje, a to nielen v tomto svete, ale aj v budúcom. Naznačujem, že v tom môžeme vidieť Matúšovo predstavenie Mesiáša Kráľa.

Na rozdiel od Efež. 3:14, kde Pavel zdôrazňuje vzťah Otca a Syna, v 1:17 sa uvádza Kristovo človečenstvo, čo sa dokazuje vo verši 23 tým, že veriaci tohto obdobia ho dopĺňajú ako Jeho Telo. Nemôžeme ho dopĺňať vo vzťahu k božstvu, ale môžeme v súvislosti s jeho ľudskosťou. List Efežanom nás učí, že veriaci tohto obdobia sú jedinečne „zapečatení“ tým Svätým Duchom zaslúbenia, ktorý je záväzkom (zárukou) nášho dedičstva, pričom Ducha Svätého prirovnáva k zásnubnému prsteňu na prste budúcej nevesty, ktorý dáva istotu, že vstúpi do manželstva so Ženíchom. Toto veľké tajomstvo je načrtnuté v 5:22-33, že je to Jeho telo, Cirkev, ktorá sa stane Jeho nevestou, čím sa odstraňuje možnosť, že zahŕňa aj

CIRKEV JE ODLIŠNÁ, JEDINEČNÁ A JEDINÁ, A MÁ VEČNÚ VÝSADU ZAUJAŤ TO POŽEHNANÉ MIESTO, ABY DOPLNILA KRISTA.

veriacich z iných období. Cirkev je odlišná, jedinečná a jediná, a má večnú výsadu zaujať to požehnané miesto, aby doplnila Krista. Manželstvo sa odohráva v 19. kapitole Zjavenia tesne predtým, ako je Cirkev predstavená s Kristom v sláve (Kol. 3:4), a pred vzkriesením starozákonných svätých, Izraela a svätých súženia (zväžte výroky a súvislosti Jób 19:25-27;

Žalm 17:15; Iza. 26:19-21; Eze. 37:11-14; Dan. 12:1-2; Hoz. 6:1-3; Luk. 14:14-15; Jána 11:24; Zjav. 6:9-11). Toto poznanie nás ochráni pred nebezpečenstvom, že by sme si Cirkev zmiešali s Izraelom alebo starozákonnými svätými.

Povýšenie Krista v Liste Filipánom 2 nás učí, že Ten, ktorý večne a dokonale vlastní základné božstvo (s úplnou rovnosťou v Božstve), prijal v plnosti miesto služobníka a stal sa

TOTO JE TEN, KTORÉHO BOH NADOVŠETKO POVÝŠIL, KTORÉMU SA BUDÚ KLAŇAŤ KOLENÁ ZO VŠETKÝCH SFÉR A KAŽDÝ JAZYK BUDE VYZNÁVAŤ, ŽE JEŽIŠ KRISTUS JE PÁN.

dokonale skutočným človekom. Toto je Ten, ktorého Boh nadovšetko povýšil, ktorému sa budú klaňať kolená zo všetkých sfér a každý jazyk bude vyznávať, že Ježiš Kristus je Pán. Iste, v tomto môžeme spojiť Dokonalého služobníka u Marka a Človeka bez hriechu u Lukáša.

V liste Kološanom je síce Kristovo povýšenie viditeľné v zahalenej podobe, ale list výslovne nevymedzuje podrobnosti ako predtým spomínané listy. Keď sme už spojili Matúša, Marka a Lukáša, domnievam sa, že podobný je aj dôvod, prečo Ján vo svojom evanjeliu neuvádza počatie, narodenie, premenenie, temnotu a súd na Golgote atď. Jánovou úlohou bolo zdôrazniť božstvo nášho Spasiteľa. Na pozadí gnosticizmu bol Pavlov cieľ

ON JE TEN, „KTORÝ JE OBRAZOM NEVIDITEĽNÉHO BOHA“, V KTOROM „PREBÝVA VŠETKA PLNOSŤ BOŽSTVA TELESNE“.

adresovaný Kološanom rovnaký. On je ten, „ktorý je obrazom neviditeľného Boha“ (Kol. 1:15), v ktorom „prebýva všetka plnosť božstva telesne“ (2:9).

„Zvelebujte so mnou Hospodina, a vyvyšujte spoločne jeho meno!“ (Žalm 34:4).

Povýšenie vlastného ja

Izaiáš 14 jasne načrtáva slávny deň, keď sa skončí otroctvo tohto sveta babylonskému kráľovi (nakoniec satanovi). Informuje nás nielen o budúcom veľkom páde satana a jeho mocnej ríše, ale aj o jeho hriešnom pôvode, keď zaznamenáva zlé úmysly Lucifera, keď vo svojom srdci povedal: „Vystúpim hore do neba; vyvýšim svoj trón nad hviezdy silného Boha ... vystúpim na výšiny oblakov a budem podobný Najvyššiemu!“ (v. 13-14). Od počiatku vekov sa satan bezostyšne snažil presvedčiť ľudstvo, že aj ono sa môže stať ako Boh, pričom táto lož nájde svoje tragické vyvrcholenie v 2. Tesaloničanom 2:3-4, keď sa Človek hriechu usadí v chráme, povýši sa nad všetko, čo sa nazýva Bohom, a túži sa uctievať ako Boh. Je

ĽUDSTVO UKRIŽOVALO JEDINÉHO BEZHRIEŠNEHO ČLOVEKA, LEN ABY PRIJALO A UCTIEVALO SYNA ZATRATENIA!

nevysvetliteľnou hanbou, že ľudstvo ukrižovalo jediného bezhriešneho Človeka, len aby prijalo a uctievalo Syna zatratenia! Samovyvyšovanie je od diabla a charakterizuje skazené a nenapraviteľné srdce ľudstva. S novou vážnosťou sa preto zamyslime nad slovami nášho Pána: „Každý, kto sa povyšuje, bude ponížený“ (Mat. 23:12). Nečudo, že Peter píše: „Pokorte sa teda pod mocnú ruku Božiu, aby vás povýšil svojím časom“ (1. Pet. 5:6).

„POKORTE SA TEDA POD MOCNÚ RUKU BOŽIU...“

Na záver dodáme, že je zaujímavé, že grécke slovo, ktoré sa prekladá ako „povýšený“, používa Boží Duch pre Krista, ktorý bol „vzdvihnutý“ na golgotskom kríži (Jána 3:14; 8:28; 12:32). Keď si ľudia mysleli, že ponížujú Knieža slávy, Boh vždy vnímal Svojho milovaného Syna ako vyvýšeného nad všetkých. Päťkrát sa v liste Židom spomína Kristovo vyvýšenie (osoba, ktorá sedí v 1:3, moc, ktorú prejaví v 1:13, kňazské dielo, do ktorého je zapojený v 8:1, dokonalosť Jeho obete v 10:12, cesta, ktorú zažil v 12:2). Ponorme prsty do oceánu Božieho slova a vdychujme svieži vánok nebies, keď budeme rozjímať o vyvýšení nášho slávneho Spasiteľa.

„Hospodine, ty si môj Bôh; vyvyšovať ťa budem, oslavovať budem tvoje meno, lebo si učinil predivné veci, rady, uradené od pradávna, vernú pravdu.“ (Iza. 25:1)

CESTA NA GOLGOTU

[4] Zatknutie

David Petterson

Vojaci prúdia do záhrady takmer donekonečna. Stovky mužov boli poverené zatýkaním. Je pozoruhodné, že veľkňazi Izraela spojili svoje sily s nenávidenými rímskymi okupantmi, ale zachvátilo ich zúfalstvo. Vedia niečo o moci Ježiša Nazaretského a chcú si zabezpečiť dostatok prostriedkov na Jeho zadržanie.

Prichádzajú s faklami a inými svetlami (Jána 18:3). Svetlo veľkonočného splnu mesiaca nemusí stačiť, ak sa rozhodne ukryť pred svojimi väzňami. Sú pripravení preskúmať všetky možné úkryty v Getsemane.

Svetlá však nie sú jediné veci, ktoré majú pri sebe. Vybavení mečmi a palicami sú pripravení na boj a očakávajú víťazstvo. Ich svetlá, ani zbrane nebudú potrebné. Z tieňa záhrady vystúpi Ježiš a spýta sa ich: „Koho hľadáte?“. Oni Mu odpovedajú: „Ježiša Nazarejského“. Ježiš im hovorí: „Ja som“ (Jána 18:5).

Moc božstva

V tej chvíli nezáležalo na tom, či proti Nemu stoja nespočetné légie

ozbrojených vojakov. Maličkú ľudskú moc premohla Moc, ktorej svedkami ešte neboli: Stačilo slovo z Ježišovho meča, aby ich porazil: „postúpili naspäť a padli na zem“ (v. 6). Stačilo slovo z Ježišových úst, aby ich porazil. Dokonca aj Judáš, ktorý „stál s nimi“ (v. 5), sa ocitol na zemi a zvieral svoje vytúžené mince.

Keď vstali, otreli sa a snažili sa znovu nadobudnúť odvahu, náš Pán sa ich druhýkrát spýtal, koho hľadajú. Zdalo sa, že týmto aktom milosti dal Svojim nepriateľom príležitosť, aby zväžili svoje konanie. Opäť povedali: „Ježiša Nazarejského“. Ježiš odpovedal: Povedal som vám, že ja som. Ak tedy mňa hľadáte, nechajte týchto odísť“ (v. 7-8).

Prvý meč bol vytasený, ale nebol od vojakov. Učeníci sa spýtali Ježiša: „Pane, či udrieme mečom?“ (Luk. 22:49). Peter nečakal na odpoveď a neuvážene urobil svoj krok. Rybárov úder priniesol krv, ale len toľko, že jednému z veľkňazových sluhov odťal ucho. Peter a ostatní muži, ktorí sa spojili s Ježišom, zjavne neboli vycvičení na fyzický boj.

Petrov neopatrný čin ho ohrozil.

Po tom, čo dal Petrovi pokyn, aby si schoval meč, sa Ježiš okamžite pohol s ďalším prejavom božskej moci, dotkol sa Malchusovho pravého ucha a priniesol okamžité uzdravenie. Tento zázrak pravdepodobne zachránil Petrovi život a možno zabránil tomu, aby na druhý deň bol vztýčený štvrtý kríž. V Malchusovi to určite muselo vyvolať rozporuplné emócie voči tomuto mužovi, ktorého poslali zatknúť. Možno sa čudoval, ako mohol zadržať muža, ktorý ho práve zachránil.

Bol to však Ježišov posledný zázrak. Naposledy ukázal Svoju veľkú silu. Viac nepodmanil vojakov jediným slovom zo Svojich úst, ani neprivolal nebeských anjelov, aby Ho vyslobodili (Mat. 26:53). Ježiš si veľmi dobre uvedomoval inú moc, ktorá bola v ten večer prítomná, a chcel jej dovoliť, aby sa presadila.

Sila temnoty

„Vtedy Ježiš povedal veľkňazom, predstaveným chrámu a starším, ktorí k nemu prišli: Ako na lotra ste vyšli s mečami a kyjami. Keď som deň po dni býval s vami v chráme, nevztiahli ste na mňa rúk; ale toto je tá vaša hodina a moc temnoty“ (Luk. 22:52-53). Náš Spasiteľ často hovoril o Svojej „hodine“, ale teraz prišla hodina nepriateľa.

Pán Ježiš si zjavne uvedomoval zvýšenú satanskú aktivitu, keď smeroval na Golgotu. Keď bol so Svojimi učeníkmi v hornej miestnosti: „A Pán povedal: Šimone, Šimone, hľa, satan si vás vyžiadaval, aby vás preosial ako pšenicu; ale ja som prosil za teba, žeby nezašla tvoja viera“ (Luk. 22:31-

32). Pán určite vedel, že satan vložil do Judášovho srdca túžbu zraďiť Ježiša (Jána 13:2). Poznal aj ten hrozný okamih, keď „doňho (do Judáša) vstúpil satan“ (v. 27). A tak Ježiš dovolil, aby sa plán Jeho nepriateľov pohol dopredu. Nevedeli, že ich plán nebude prekážať Božiemu plánu. V skutočnosti bol Kristus „určenou radou a predzvedením Božím vydaný“ (Skut. 2:23). Mocnostiam temnoty bolo dovolené, aby mali svoju „hodinu“. V tomto procese mala byť rozdrvená Satanova hlava (pozri 1. Moj. 3:15). Ale „šliapanie po hadoch je veľmi bolestná skúsenosť, najmä pre päť“.

Sila predurčenia

Božia vôľa postupovala vpred a Božie slovo sa naplňalo. Judášov zradný čin bol predpovedaný v Písme (Žalm 41:9; Jána 13:18). A teraz sa malo naplniť ďalšie proroctvo. Vystrašení udalosťou s Malchusom a Ježišovým zjavným odmietnutím bojovať, sa všetci učeníci dali na útek. Keď tak urobili, naplnilo sa proroctvo zo Zachariáša 13:7: „Biť budem pastiera, a rozprchnu sa ovce stáda“ (pozri Mat. 26:31; Mar. 14:27). A keď Ježiša odvedli zo záhrady, aby čelil nespravodlivému a bezbožnému súdu, chcel Svojim väzňom povedať ešte jednu vec: „Toto všetko sa stalo, aby sa naplnili písma prorokov“ (Mat. 26:56). Oveľa mocnejšia ako ich zbrane a vládcovia, ktorých predstavovali, bola Božia vôľa, ktorá bez prekážok napredovala. Božím určením pre Ježiša bolo, aby šiel až na Golgotu, a žiadna moc na zemi ani pod zemou Ho nemohla zastaviť.

SLÁVNOSTI HOSPODINOVE

[2] Pesach Hospodinovo

Jack Hay

Úvod

Pesach Hospodinovo sa spomína medzi sviatkami v 23. kapitole 3. knihy Mojžišovej, ale podrobnosti sa uvádzajú spolu so záznamom o prvej príležitosti, pri ktorej sa slávila – o vyslobodení Izraela z egyptského otroctva (2. Moj. 12). Pre nich to bol spomienkový sviatok, živá pripomienka noci, keď ich prvorodení synovia boli uchránení pred súdom a celý národ sa vydal na cestu slobody, „noc, ktorú treba veľmi sláviť Pánovi“ (2. Moj. 12:42) mali „pamätať na tento deň“ (2. Moj. 12:3). Keď Spasiteľ naposledy dodržiaval tento posvätný obrad, zaviedol spomienkovú udalosť pre súčasné kresťanské obdobie (Mat. 26:19-28). Pesach Hospodinovo očakávalo Jeho smrť, kým chlieb a kalich ju mali pripomínať. Pesach bola každoročnou udalosťou, zatiaľ čo Večera Pánova sa stala týždennou súčasťou prvotnej Cirkvi (Skut. 20:7). Pesach by bola vždy štrnásteho dňa prvého mesiaca v roku bezohľadu na deň v týždni; lámanie chleba by sa viazalo skôr na deň ako na dátum, na prvý deň v týždni.

Retrospektívny aspekt Pesachu bol pre Izrael životne dôležitý, ale

počas celej jeho histórie, v obdobiach ústupu, sa ignoroval. Je príznačné, že v období oživenia za Ezechiáša a Joziáša bola pamiatka obnovená (2. Král. 30:35). Títo zbožní králi si uvedomovali, že spomienka na vykúpenie a krv baránka povzbudí ľud k väčšej oddanosti Hospodinovi. Podobne aj ochladenie náklonnosti ku Kristovi môže vzplanúť, ak sa budeme vracat' ku krížu. Pohľad na golgotské rany premenil pochybujúceho Tomáša a podnietil ho k vyznaniu: „Pán môj a Boh môj“ (Jána 20:26-28).

Hoci slávenie Pesachu zahŕňalo pohľad späť, v rámci siedmich sviatkov poukazovalo na niečo, čo ešte len bude. Očakávalo príchod Toho, ktorý je Božím Baránkom (Jána 1:29), a najmä Jeho smrť na kríži: „Lebo ved' i náš veľkonočný Baránok je zabitý za nás, Kristus.“ (1. Kor. 5:7). Bez váhania vidíme paschálneho baránka ako predobraz Pána Ježiša.

Baránok

Pesach je najznámejším sviatkom, pretože sa často používa na ilustráciu pravdy evanjelia a tiež v zamysleniach o našom milovanom Pánovi; pohybujeme sa na známom území.

Zamyslime sa teda nad tým, ako veľkonočný baránok ilustruje toho, o ktorom Abrahám povedal: „Bôh si opatrí ovečku na zápalnú obeť“ (1. Moj. 22:8).

Bol vybraný (2. Moj. 12:3), „dobytča na dom“. Peter hovorí o Božom baránkovi, že bol „predzvedený pred založením sveta“ (1. Pet. 1:20), nie teraz baránok pre dom, ale pre svet, „Baránok Boží, ktorý sníma hriech sveta!“ (Jána 1:29).

Bol bez poškvry, „bez vady“ (2. Moj. 12:5). Peter vyhlasuje, že Spasiteľ je ako „baránok bez vady a bez poškvry“, že neporušený život Ho vybavil, aby zaplatil cenu vykúpenia Svojou vlastnou krvou (1. Pet. 1:18–19).

Bol silný, „ročný samec“ (2. Moj. 12:5) v celej svojej sile. Morálna, duchovná a fyzická sila Pána Ježiša je zrejma v každom evanjeliu, v neposlednom rade v Jánovom rozprávaní, ktoré má časté narážky na Pesach. Je príznačné, že sa tam nespomína Šimon Cyrenenský s jednoduchým konštatovaním: „A nesúc svoj kríž vyšiel von“ (Jána 19:17). Ján ho vykresľuje ako silného Božieho Syna.

Bol vznešený, „Potom vyšiel Ježiš“ (Jána 19:5).

*Jeho tiché, majestátne nosenie,
Posmešný purpur na sebe,
V poníženosti podriadať uje
Svoju tvár hanbe a pluvaniu!*
(Isaac Y. Ewan)

Bol kontrolovaný; „budete ho strážiť“ (2. Moj. 12:6). Používam

slovo „kontrolovať“, pretože podľa Jamesa Stronga je v pojme „udržiavať“ obsiahnutý pojem bdieť ako strážca. Ako sa často spomína, pozorovanie ho neurobilo bezchybným, ale jednoducho dokázalo, že je! Podobne aj náš Pán rástol pred Svojím Otcom Bohom (Iza. 53:2) a verdikt nad týmito rokmi pozorovania bol vyjadrený pri Jeho krste: „Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zalúbilo“ (Mat. 3:17). Je však možné, že prehliadka baránka naznačuje niekoľko posledných dní Pánovho života. Do Jeruzalema vchádzal na osliatku v deň, keď sa vyberal veľkonočný baránok, a medzi triumfálnym vstupom a jeho ukrižovaním sa v chráme denne konala verejná prehliadka. Počas týchto dní, pod neustálym slovným útokom, neprejavoval nič iné ako múdrosť, spravodlivosť a milosť.

*V každej vlastnosti bezchybný,
v každom ohľade spravodlivý,
Hriešnici hľadali a
nenašli na ňom žiadnu chybu.*
(Isaac Y. Ewan)

Bol zabitý „večer“ (2. Moj. 12:6), doslova „medzi oboma časmi večernými“. Je príznačné, že Matúš uvádza dva večery: „A keď bol večer, sadol za stôl i s dvanástimi“ (26:20); „A keď bol večer, prišiel bohatý človek z Arimátie“ (27:57). A medzi týmito dvoma večermi bol zabitý Boží Baránok.

Krv a kosti

Upečenie baránka predpovedá intenzitu súdu, ktorý Spasiteľ zažil na

Golgote; bol to „deň jeho prudkého hnevu“ (Plač 1:12). Spomína sa hlava, nohy, vnútro, krv a kosti baránka. Každý detail poukazuje na Neho ako na toho, ktorý „nepoznal hriechu“ - hlava; ktorý „neučinil hriechu“, čo sa prejavilo v Jeho chôdzi - nohy („aby ste nasledovali Jeho šľapaje, ktorý neučinil hriechu“, 1. Pet. 2:21-22); v ktorom nie je hriech – vnútro.

Krv baránka bola zachytená do misky a nanesenie tejto krvi s vetvičkou yzopu poskytlo útočisko pred ničiteľom. Slovo „panva“ by sa rovnako dalo preložiť ako „prah“ (pozri Sud. 19:27; 1. Král. 14:17), takže možno sa krv zachytila v opotrebovanej priehlbine prahu

a odtiaľ sa nanášala. Ak by to tak bolo, možno by to vysvetľovalo, prečo sa o židovských odpadlíkoch, ktorí vyznávali, že sa ukrývajú pod Kristovou krvou, a potom sa z tohto útočiska opäť vynárajú hovorí, že šliapu po Božom Synovi a Jeho krv považujú za nesvätú (Žid. 10:29).

Bolo potrebné dbať na to, aby sa nezlomila žiadna kosť veľkonočného baránka: „a kosti na ňom nezlomíte“ (2. Moj. 12:46), čo je Písmo, ktoré sa naplnilo na kríži. Je to ďalšia súvislosť, ktorú Ján dáva do súvislosti s Pesachom, keď vysvetľuje, prečo dvom mužom zlomili nohy a s druhým zaobchádzali inak. Písmo sa muselo naplniť.

[3] Nekvasené chleby

Úvod

Sviatky Pesach a Nekvasené chleby sú tak úzko spojené, že pred Spasiteľovou smrťou nám Lukáš hovorí, že: „A blížil sa sviatok nekvasených chlebov, zvaný Pascha“ (22:1). Sedemdnňový sviatok sa začínal deň po Pasche, pätnásty deň prvého mesiaca (3. Moj. 23:6). Táto súvislosť je zdôraznená v 1. Kor. 5:1-8, čo nám pomáha pochopiť duchovný význam sviatku. „Lebo veď i náš veľkonočný Baránok je zabitý za nás, Kristus. A tak svätme, nie v starom kvase ani v kvase zlosti a nešľachetnosti, ale v nekvasenom čistoty a pravdy“ (v. 7-8). Pavel zdôrazňuje, že keďže sme z Kristovej smrti mali taký veľký úžitok, sme povinní viesť život bez „kvasu“, teda bez hriechu. „Hostina“ spomínaná vo verši sa nevzťahuje na Večeru Pánovu, ale na sviatok

Nekvasených chlebov. Neslávime ho doslovne ako Izrael, ale v morálnom a duchovnom zmysle. Golgota si vyžaduje život bez kvasu, svätý život.

Trvanie

Sedemdnňové rozpätie sviatku je významné. Sedem je číslo dovŕšenia. Napríklad, na prvej strane našej Biblie je cyklus siedmich dní, v ktorom sa dokončilo stvorenie a Boh odpočíval. Takže počas celého obdobia, od obrátenia až po smrť alebo vytrhnutie, sme povinní „zachovávať sviatok“, to znamená, že máme prejavovať svätosť, a nie praktizovať hriechy, ktoré sú znázornené rôznymi aspektmi kvasu.

V prvý, aj posledný deň sviatku nemali „... robiť nijakej práce robotného dňa“ (3. Moj. 23:7-8). To nám pripomína, že pri začatí kresťanského života nefigurovali

skutky - „nie zo skutkov, aby sa niekto nechválil“ (Efež. 2:9). Ani skutky neprispievajú k nášmu večnému blahu na konci. Budúce spasenie a „(život) spolu s ním“ závisia od toho, že „zomrel za nás“ (1. Tes. 5:9-10). Skutky by mali v našom živote figurovať ako dôkaz pravej viery (Jak. 2:26), ale nezohrali žiadnu úlohu pri našom ospravednení, ani neposkytujú základ pre vstup do večného blaha na konci cesty – žiadna otrocká práca v prvých, ani v posledných dňoch!

V každý deň sviatku museli Izraeliti „priniest ohňovú obeť Hospodinovi“ (3. Moj. 23:8). Najprv je tu pripomienka, že Kristova obeť musí byť v našom myslení na poprednom mieste počas celého života. To udrží našu náklonnosť, roznieti oddanosť, z ktorej pramení úprimná služba, a podnieti svedomie, aby si zachovalo čistotu. Je dobré spievať: „Ježišu, drž ma pri kríži...“.

Potom nám každodenné obeť pripomínajú, že kresťanský život je neustále životom obetovania sa. Predovšetkým je to obeť, ktorá sa týka našej osoby - „žeby ste ta dali svoje telá v živú obeť svätú“ (Rim. 12:1). Je tu obeť spojená s našimi vreckami/peňaženkami – Bohu milá obeť konania dobra a komunikácie (Žid. 13:16). Existuje obeť našich chvál, keď máme „obetovať duchovné obeti“ (1. Pet. 2:5). Uplatňovať duchovné hodnoty a princípy, ktoré sú predznamenané vo sviatku Nekvasených chlebov, je nákladné.

Požiadavky

Ich vzťah ku kvasu sa riadil prísnyimi pravidlami, ktoré sú uvedené

v 3. Mojžišovej 12 a 13. Spomeniem ich a uvediem ich stručnú aplikáciu.

Žiadny kvas v ich domoch (3. Moj. 12:15, 19). Mali by sme si položiť otázku: „Čo máš v dome?“ (2. Král. 4:2).

Žiadny kvas v ich „štvrti“, v ich hraniciach (3. Moj. 13:7). Čo sa týka života v zhromaždení, dvakrát sa tu objavuje varovanie, že „málo kvasu nakvasuje celé cesto“ (1. Kor 5:6; Gal. 5:9). Prvé sa týka rozkladného vplyvu nemravnosti a druhé falošného učenia. Ani jedno, ani druhé nemôžeme v našich hraniciach tolerovať.

Nesmie sa jesť kvas (3. Moj. 12:15), hoci treba poznamenať, že častejšie sa zdôrazňuje pozitívna stránka, teda že museli jesť nekvasený chlieb. To, čo si osvojíme, sa stáva našou súčasťou, takže hodovanie na pochybných veciach našu myseľ kazí. Naopak, to, čo je nekvasené, najmä tie veci, ktoré sa týkajú Pána Ježiša, podporia morálnu podobnosť s Ním. Jeho život je znázornený v obilnej obeti, ktorá bola bez kvasu (3. Moj. 2:11).

Nebolo vidieť žiadny kvas (3. Moj. 13:7). Kvasené chleby a samotný kvas nesmeli byť viditeľné. Prvé sa dalo len ťažko skryť, ale druhé mohlo byť menej zjavné. Ani jedno, ani druhé sa medzi nimi nesmeli vyskytovať. Keď nám Písmo hovorí, aby sme „Každého druhu zlého sa chráňte.“ (1. Tes. 5:22), pravdepodobne sa to vzťahuje na doktrínálne zlo, ale určite tu ide o všeobecný princíp. V našich životoch by sa nemalo vyskytovať nič, čo by malo závan zla; nemal by byť viditeľný žiadny kvas.

Všetko vyššie uvedené je zahrnuté v pozitívnom príkaze: „Odstráňte kvas

zo svojich domov“ (2. Moj. 12:15). Ak ho aplikujeme v jazyku Starého Zákona, veriaci „sa odkloní od zlého a činí dobré“ (1. Pet. 3:11). Zlo treba zavrhnúť a prijať svätosť.

Nebezpečenstvá

Písmo identifikuje rôzne kvasy, ktorým sa treba vyhýbať. Spasiteľ varoval pred tromi – pred kvasom farizeov, sadúceov a Heródesa (Mat. 16:5-12; Mar. 8:14-21). Učeníci si uvedomili, že narážal na učenie farizeov a sadúceov, takže kvas môže znázorňovať falošné učenie (sféra kresťanského vyznania bola poškodená kvasom bludného učenia ukrytého v „troch mierach pokrmu“ Mat. 13:33). Učenie farizejov bolo tvrdým, neústupným zákoníctvom-legalizmom, ktorý zavádzal pravidlá vytvorené človekom, aby „rozšíril“ Boží zákon. Ďalšou zložkou tohto kvasu bolo pokrytectvo (Luk. 12:1). Dajte si pozor!

Kvasom   sadúceov   bol
racionalistický   pohľad,   ktorý

odmietal zázračné a duchovné (Skut. 23:8). Je stále rozšírený, hoci medzi zhromaždeniami už takmer nepredstavuje problém, ale pozor! Heródesov kvas nie je definovaný, ale bol politickou osobnosťou, ktorá bola hedonistická, nemorálna, okázalá a krutá, stelesnením všetkého svetského. Dávajte si pozor!

Ako sme už uviedli, kvas sa objavuje aj v 1. Kor. 5. „Starý kvas“ je symbolom hriechov neobrátených dní, zatiaľ čo „kvas zloby a bezbožnosti“ (v. 8) doslovný. Protikladom je „nekvasený chlieb úprimnosti a pravdy“. Žiaľ, v Korinte vynikol ten prvý a celý význam Paschy a Nekvasených chlebov sa stratil. Nekvasené chleby a horké byliny sprevádzali Paschu (2. Moj. 12:8), ale tu boli „nafúknuté kvasom“; duchovne tam nekvasené chleby neboli. Nemali „radšej smútok“; neboli žiadne horké byliny. Teraz bolo naliehavé toto posolstvo: „Vyčistite teda starý kvas“ (1. Kor. 5:2,7).

VYHLÁSENIA „JA SOM“ v evanjeliu Jána

[7] Ja som ten dobrý pastier

Brody Thibodeau

Udalosti, ktoré sprevádzali babylonské zajatie Júdu, nám dávajú veľa podnetov

na uvažovanie o pozadí Pánovho učenia o dobrom pastierovi. Ezechiel, ktorý v tom čase prorokoval,

písal o vedúcich predstaviteľoch národa ako o pastieroch, ktorí zanedbali svoju povinnosť pásť stádo, posilňovať slabých, poskytovať lekársku starostlivosť chorým a chodiť za zatúlanými (Eze. 34:3-4). Jeremiáš nám v 23. kapitole svojho proroctva podáva ďalšie Pánove varovania týmto utláčajúcim vodcom a nakoniec dodáva Božie zhrnutie situácie, keď zaznamenáva: „Môj ľud je stádom hynúcich oviec; ich pastieri pôsobia to, že blúdia“ (Jer. 50:6). Ako osviežujúce povzbudenie však obaja títo autori poukazujú na konečný zásah Boha, ktorý zhromaždí svoj ľud v kráľovstve, ktoré bude mať jedného spravodlivého pastiera/kráľa (Jer. 23:3-6; Eze. 34:11-24).

Po osviežujúcej ére kráľa Joziáša (jedinečného kráľa, ktorý inicioval jedinečné reformy) sa národ vrátil na svoje zlé cesty. Odmietnutím Hospodinovho slova vodcovia svojvoľne viedli ľud späť k hriechom, ktoré si pôvodne vyslúžili hnev Všemohúceho. Asýria a Egypt sa v rôznych obdobiach postavili proti Jeruzalemu a zanechali za sebou strach. Keď však babylonské vojská obklúčili mesto, posledný z historických izraelských kráľov zvažoval svoje možnosti: poslúchnuť Pánovo slovo a zachrániť mesto, alebo si zachovať svoju sebeckú pýchu a zanedbať svoju povinnosť ochrancu (Jer. 38:17-19). Keď chaldejskí vlci zaútočili, nájomca utiekol a nechal mesto vypáliť a ovce rozprášiť (porov. Jána 10:12). Potom, keď mali byť jeho ženy a dcéry odvedené spolu s ostatným národom, bol Cedekiaš svedkom smrti svojich synov tesne

predtým, ako ho babylonský kráľ natrvalo oslepil (Jer. 39:1-10).

Ak to zhrnieme, vzburá národa dosiahla kritický bod, keď Cedekiaš odmietol Božie varovné slovo. Odmietnutím tohto posledného slova si tento „zlý pastier“ privodil vlastné oslepnutie a zabezpečil, že mesto a chrám budú zničené.

Paralely s dňami Pána Ježiša sú jednoduché a praktické. Za 600 rokov od Cedekiašovho zlyhania zanechali rôzne ríše svoju stopu vo svetovej vláde a politike. Teraz sa Pán Ježiš vo Svojom verejnom pôsobení stretáva so skupinou ľudí, ktorí majú obmedzenú moc prijímať súdne a administratívne rozhodnutia, ale napriek tomu sú zodpovední za duchovné vedenie Izraela. Žiaľ, viac sa starajú o svoje miesto a postavenie, ako o svoje pastierske povinnosti (Jána 11:48).

Konfrontácia medzi týmito nájomníkmi a Pánom v Jána 9-10 sa zameriava na človeka, ktorý dostal zrak, ale základný problém je zhrnutý v Pánovej výčitke: „Povedal som vám, a neveríte“ (10:25). Odmietli konečné a úplné Božie zjavenie, keď sa rozhodli neuznať Syna. Aj keď tvrdili, že sú osvietení zákonom a svojimi tradíciami, ich odmietnutie Krista – pravého svetla (1:9), im v skutočnosti zabezpečilo ich vlastnú duchovnú slepotu (9:39-41)! Tento odpor voči Božiemu svetlu nakoniec viedol k tomu temnému dňu, keď Titus a rímske vojsko zrovnali so zemou Jeruzalem a zničili chrám, pričom prorocké varovania poukazovali na hnev, ktorý presahoval aj ich generáciu.

V týchto podmienkach sa Pán predstavuje ako dobrý pastier. Ako

Ten, ktorý by dal Svoj život, jedinou starostou tohto Pastiera bolo blaho stáda a v naplnení Izaiášových prorockých slov prišiel pást', zhromažďovať, niesť a jemne viesť Svoje ovce (Iza. 40:11). Kontrast nemohol byť väčší: zloději, lupiči a nájomníci, ktorí využívali svoje postavenie na osobný prospech na úkor oviec, oproti dobrému pastierovi, ktorý všetko obetoval pre stádo.

Oddané rozprávanie o dobrom pastierovi provokuje k uctievaniu, keď rozjímame o úteche a starostlivosti, ktorú nám poskytuje, ale nezabúdajme na praktické ponaučenia, ktoré táto téma prináša. V Novom zákone sa učíme, že vedúci medzi Pánovým ľudom v miestnych zhromaždeniach sú vnímaní ako dozorcovia, starší a opatrovatelia oviec (Skut. 20; 1. Pet. 5). Hoci sa v Písme zdôrazňuje kvalifikácia, autorita a zodpovednosť týchto mužov, je tiež dôležité vidieť, že sám Pán, dobrý pastier, sa úprimne zaujíma o prácu milovaných správco v Svojho stáda.

V dôvernom rozhovore pri mori v Skutkoch 20 apoštol Pavel napomína starších zo zhromaždenia v Efeze a zároveň ich varuje pred blížiacim sa nebezpečenstvom. V tomto kontexte sa používa celé Božie meno na vyjadrenie dôležitosti pastierskej práce, keď Pavel hovorí: „A tak tedy majte na seba pozor i na celé stádo, v ktorom vás ustanovil Svätý Duch za dozorcov, aby ste pásli cirkev Božiu, ktorú si dobyl vlastnou krvou“ (v. 28). Všimli sme si tu, že malé stádo patrí Bohu, že títo muži boli na svoju úlohu určení Duchom Svätým a že Sám ten dobrý pastier zaplatil

za malé stádo vlastnou krvou. Pri takomto vznešenom jazyku, ktorým sa opisuje Boží záujem o miestny zbor, si dozorcovia musia byť vždy vedomí skutočnosti, že ovce nepatria im; je to Božie malé stádo. Navyše, dobrý pastier za ne dal Svoj život.

V 1. Petrovom liste 5 starší Peter povzbudzuje dozorcov, aby aj napriek nepriazni osudu pokračovali v kŕmení stáda, a to nie pre peniaze alebo autoritatívnu taktiku, ale ako dobrý príklad. Povzbudenie prichádza prostredníctvom pripomenutia, že existuje Arcipastier, ktorý sa tak zaujíma o ich prácu, že ju pozorne sleduje s túžbou odmeniť ich vernú službu! S týmto vedomím plynú imperatívy: buďte odetí v pokore, buďte triezvi, buďte bdelí. Ale predovšetkým, vo svetle revúceho leva na love, pamätajte na starostlivosť Veľkého pastiera a „každú svoju starosť uhoďte na neho, lebo on sa stará o vás“ (v. 7).

V protiklade k zlyhávajúcim vodcom Izraela Pán Ježiš poskytuje dokonalý vzor pastierskej starostlivosti; dal Svoj život za ovce. Teraz, v sláve vzkriesenia, sa hlboko zaujíma o prácu dozorcov zhromaždenia, ktorí sa obetujú pre dobro malého stáda. Kiežby sme ako Pánov ľud boli aj naďalej povzbudzovaní v našej službe, keď nás vedie a živí náš dobrý pastier.

PÁN JEŽIŠ POSKYTUJE
DOKONALÝ VZOR PASTIERSKEJ
STAROSTLIVOSTI; DAL SVOJ ŽIVOT
ZA OVCE.

Evanjelium: VÝROKY PIATICH SLOV OD BOHA

„On je vinný zo všetkého“

Andrew Smith

Život znamená pravidlá. Bez nich by nastala anarchia. Znie to trochu silno, ale ak ste rodič, presne chápete, čo mám na mysli.

Na pravidlách je zaujímavé to, že sú tu preto, aby nám povedali, kedy za ne zaplatíme. Hlboko vo svojom vnútri vieme, že robíme niečo zlé, ak ich nedodržiavame. Pred niekoľkými rokmi, keď som sa s priateľmi vracal domov z Kanady, som ignoroval pravidlá. Pod nadjazdom parkovalo policajné auto a čakalo na nejakého nič netušiaceho vodiča, ktorý porušil pravidlá cestnej premávky. Áno, zastavili ma za prekročenie rýchlosti! Ešte pred blikajúcimi svetlami policajného auta, alebo pred poklepaním na okno som vedel, že som nerešpektoval zákon. Bol som porušovateľom zákona!

Keď Boh dal ľudstvu Desiat' prikázaní, nebolo to zavedené preto, že by ľudstvo nemalo predstavu o tom, čo je správne a čo nie; zákon bol zavedený preto, aby človek už

nemohol poprieť, že vedome porušuje Božie pravidlá a obmedzenia. Keď urobíme niečo zlé, snažíme sa z toho vyklúčkovať a ospravedlniť sa? Vedel som, že povolená rýchlosť je 70, videl som značky a poznal som trest, ale keď ma chytili, musel som sa postaviť tvárou v tvár a uznať svoj priestupok.

To, čo Jakub neskôr píše v kapitole 4:17, ma núti zamyslieť sa nad vlastným životom. Nepotreboval som nevyhnutne rodičov alebo niekoho iného, aby ma upozornil, keď som urobil niečo zlé. Aj keby som bol najposlušnejším vodičom na ceste pokiaľ ide o obmedzenie rýchlosti, a pritom by som nerešpektoval toľko iných zákonov, ako napríklad používanie bezpečnostného pásu alebo obmedzenie „Zákaz odbočovania na červenú“, stále by som bol „vinný“ z porušenia pravidiel cestnej premávky a porušenia zákona – aj keby ma nikdy nechytily! Spomeňte si na Kaina v 1. knihe Mojžišovej a hrozný hriešny čin, ktorého sa dopustil, keď zabil svojho brata Ábela; myslel si, že môže oklamať Boha a že mu to prejde („Či som ja strážcom svojho brata?“). Boh účtuje so všetkými hriechmi – nemôžeme sa pred Ním skryť.

Jakub 2:10 nám pripomína: „Lebo ten, kto by zachoval celý zákon a klesol

by v jednom prikázaní, previnil sa proti všetkým“. Nie je možné žiť spravodlivý život dodržiavaním každého pravidla; nakoniec by sme zlyhali a porušením len jedného zákona by to bolo, akoby sme porušili všetky - vinní a zaslúžili si trest. V liste Rimanom 3:12 to Božie slovo ešte zdôrazňuje: „niet toho, kto by činil dobro, niet ani jedného“. Musím

BEZ OHĽADU NA TO, AKO VEĽMI SA SNAŽÍM, SOM PRED NÍM STÁLE VINNÝ Z HRIECHU.

priznať, že som „nedostačujúci“ a bez ohľadu na to, ako veľmi sa snažím, som pred Ním stále vinný z hriechu. Písmo mi hovorí, že trestom je smrť a odlúčenie od Boha na celú večnosť.

Myslíte si, že môžete určiť výsledok života na večnosť podľa toho, ako dobre žijete? Domnievate sa, že keď sa stanete vzorným občanom, nejakým spôsobom vás to ospravedlní ako hodného neba? Pozrite sa pozorne ešte raz na verš z Jakuba 2. Boh vedel, že nikto nedokáže dodržiavať zákon, a keďže každý sa potkne a poruší jeden alebo viac zákonov, nebo bude nedosiahnuteľné.

Z tohto dôvodu poslal Svojho jednorodeného Syna, Pána Ježiša Krista, aby zomrel na Golgote, aby sme vy a ja mohli dosiahnuť nebeskú slávu. Uvažujte o Pánových slovách na kríži: „Dokonané je!“ Nič netreba dodávať, nič sa už nedá dodať. Naša večná istota je len vďaka Kristovi. Už dnes sa môžete oslobodiť od života plného prázdnych pravidiel tým, že Mu uveríte ako Spasiteľovi.

„Ako sa to môže stať?“

Trevor Hayes

Túto otázku položila uznávaná, inteligentná postava v Izraeli menom Nikodém. Pán Ježiš mu práve dôrazne, ale s láskou povedal, že „ak sa niekto nenarodí znova, nemôže vidieť kráľovstvo Božie“ (Jána 3:3, 7). Zmätený sa pýtal, ako je možné narodiť sa po druhé. V Jánovi 3:4 sa pýtal: „Či azda môže po druhé vojsť do života svojej matky a narodiť sa?“ (Jána 3:4). Jednoducho to nezodpovedalo tomu, čo Nikodém vedel, že je normálny životný cyklus. Podľa neho sa človek narodil a nakoniec zomrel – koniec príbehu.

Nikodémov duchovný pohľad bol obmedzený jeho chápaním sveta, v ktorom žil. Keďže mu to nedávalo zmysel, mal problém prijať to, čo mu Pán Ježiš predkladal. Ako často sme poznačení rovnakým typom myslenia? Naša spoločnosť je plná inteligentných ľudí s dobrými úmyslami, ktorí neprijímajú Bibliu a dobré správy v nej predstavené, pretože nezodpovedajú ľudskej logike. Kladú si otázky, ako je napríklad táto:

Môžem sa naozaj spoľahnúť na Bibliu ako na autoritatívne Božie slovo?

Na podporu spoľahlivosti Biblie by sa dalo uviesť toľko bodov, ale žiadny z nich nie je výraznejší ako skutočnosť, že Starý zákon s ohromujúcou presnosťou prorokuje príchod Spasiteľa na svet. Napríklad

prorok Micheáš 5:2 opisuje miesto Jeho narodenia ako Betlehem; spôsob Jeho smrti bol opísaný v Žalmoch 22:16. Dokonca aj niektoré podrobnosti týkajúce sa Jeho smrti boli predpovedané prorokom Zachariášom 11:12: Bol predaný za tridsať strieborných!

Božie slovo teraz hovorí k vám a hovorí: „Obráťte zreteľ ku mne, aby ste boli spasení, všetky končiny zeme“ (Iza. 45:22). Nie je to úžasné, že večný nebeský Boh vás chce zachrániť pred vašimi hriechmi?

Poslal by ma milujúci Boh do pekla?

Možno by sme si mohli položiť inú otázku. Vpustil by spravodlivý Boh vinného hriešnika do svätého neba? Ten slávnostný verš v liste Židom 2:3 potom získava na význame. Ak zanedbáme Božie spasenie, nemôže nám zostať nič iné, len zbytočne trpieť za svoje hriechy v hroznom, večnom pekle a ohnivom jazere.

Ako by mohol Boh skutočne odpustiť vrahovi?

Aj vrah sa môže upnúť na zaslúbenie, že „krv Ježiša Krista, jeho Syna, očisťuje nás od každého hriechu“ (1. Jána 1:7).

„Ako je to možné?“, pýtate sa možno. Hore uvedené slová sú pravdivé, pretože ich vyslovil Boh, ktorý nemôže klamať. Ako hovorí autor listu Rimanom 3:4: „Bôh nech je pravdivý, a každý človek lhár“. Boh zabezpečil odpustenie hriechov smrťou Svojho Syna, Pána Ježiša Krista. Vďaka Jeho krvi, ak Mu dôverujete, si môžete byť absolútne istí, že máte spasenie od svojich hriechov a pokoj z

vedomia, že nikdy nebudete v pekle a ohnivom jazere.

„Teraz je ten správny čas“

Cyril Binns

Mnohým tragédiám sa dalo zabrániť, keby niekto včas konal. Mnohé životy mohli byť ušetrené, keby si niekto z nich uvedomil, že všetko má svoj čas. Apoštol Pavel jasne chápal hodnotu času a jeho význam pre dušu stratených hriešnikov. Hovorí: „Hľa, teraz je prijateľný čas“. Nie zajtra, nie na budúci týždeň, dokonca ani v priebehu nasledujúcej hodiny. „Teraz“ znamená okamžite.

Dovoľte mi teda, aby som sa spolu s vami zamyslel nad naliehavosťou Božieho času. Hrozí vám, že pôjdete do pekla, že zmeškáte Božiu priazeň a Jeho láskavé pozvanie prísť k Nemu. Počúvajte Jeho slovo: „Dnes, keby ste počuli jeho hlas, nezatvrdzujte svojich srdc!“ (Žid. 4:7). Keď Boh hovorí „teraz“, myslí to teraz!

Boh je Bohom minulosti, prítomnosti aj budúcnosti. Pre nespasených v prítomnosti je Jeho slovo: „Teraz je čas práve príhodný ... teraz je deň spasenia“ (2. Kor. 6:2). Božia doba pre stratené ľudstvo je tu a teraz. Keďže človek nevie, ako dlho bude žiť, je nesmierne múdre, ak dbá na Božie varovanie týkajúce sa spasenia jeho duše. Písmo hovorí: „Lebo ved' aký je váš život? Lebo ste parou, ktorá sa na málo ukáže a potom mizne“ (Jak. 4:14). Žalmista Dávid

hovorí: „Lebo ved' čože je ľudský vek?!“ (Žalm 89:47).

A čo neistota budúcnosti? Aké by bolo úžasné, keby sme mohli nahliadnuť do budúcnosti! Keby sme mohli povedať, čo nás čaká za dnešným dňom! Boh nám nedal schopnosť presne predpovedať budúcnosť, ale Božie slovo zjavuje: „A ako je uložené ľuďom raz zomrieť, a potom súd“ (Žid. 9:27). Smrť je nevyhnutná a budúcnosť je neistá.

**SMRŤ JE NEVYHNUTNÁ A
BUDÚCNOŠŤ JE NEISTÁ.**

Biblia hovorí: „Je čas rodeniu sa a čas umieraniu“ (Kaz. 3:2). Otázkou, na ktorú si každý z nás ešte musí odpovedať je, kedy je ten čas zomrieť? Keďže odpoveď nepoznáme, Boh hovorí: „Teraz je ten správny čas“ na prijatie spasenia.

Pomyslite na nebezpečenstvo neznáma! Neviete, čo sa stane zajtra, alebo či sa vôbec dožijete tohto dňa. Patriarcha Job hovorí: „Moje dni sú rýchlejšie ako člnok tkáča“ (Job 7:6). Jakob hovorí: „Keďže nevíete, čo bude zajtra“ (Jak. 4:14). Je veľmi dôležité, aby ste Božiu ponuku spasenia prijali teraz. Večný život je vám milostivo ponúknutý teraz. Musíte prijať Božieho Syna, Pána Ježiša Krista, za svojho Spasiteľa už teraz, „Lebo keď vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami a uveríš vo svojom srdci, že ho Bôh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený. Lebo srdcom sa verí na spravodlivosť, a ústami sa vyznáva na spasenie. Lebo Písmo hovorí: Nikto, kto verí v neho, nebude zahanbený“ (Rim. 10:9-11).

„Tak vstúpil hriech do sveta“

William Metcalf

Najtemnejší deň v dejinách ľudstva je zaznamenaný v knihe 1. Mojžišovej 3. Keď Adam zhrešil, celý svet sa ponoril do strateného, bezmocného stavu: „vošiel hriech do sveta a skrze hriech smrť“ (Rim. 5:12).

Kvôli svojmu hriechu začal človek, teraz vzdialený od Boha, hľadať miesto, kde by sa pred Ním skryl, namiesto toho, aby k Nemu volal o pomoc. Keď si uvedomil dôsledky svojho hriechu, zaplavil ho strach. Smútok, pot, trnie, smrť (duchovná aj fyzická) a plamenný meč boli slová, ktoré pribudli do ľudského slovníka. Odvtedy každý človek, ktorý sa narodil na tento svet, môže povedať ako Dávid: „... v hriechu ma počala moja matka“ (Žalm 51:5). Bezohľadu na národnosť alebo náboženstvo človeka Písmo vyhlasuje: „Lebo nieto rozdielu, lebo všetci zhrešili a postrádajú slávy Božej“ (Rim. 3:23).

Náš Boh nenechal človeka bez cesty späť k Sebe. V Božom slove máme príbeh o Jeho milosti a milosrdenstve: v 1. Tim. 1:15 čítame o Spasiteľovi, ktorý vstúpil na svet. „... Kristus Ježiš prišiel na svet spasiť hriešnikov“.

**NÁŠ BOH NENECHAL ČLOVEKA
BEZ CESTY SPÄŤ K SEBE.**

Väčšina ľudí pozná príbeh Jeho narodenia. O tejto udalosti píše prorok Izaiáš v 7:14: „Hľa, panna počne a porodí syna a nazve jeho meno Immanuel (s nami Boh)“. Veľké Božie srdce plné lásky sa pohlo k padlému človeku a z Matúšovho evanjelia 1:21 sa dozvedáme: „A ona (Mária) porodí syna a nazveš jeho meno JEŽIŠ, lebo on zachráni svoj ľud od ich hriechov“. Cesta späť k Bohu bola zadarmo poskytnutá celému ľudstvu: „Lebo neposlal Bôh na svet svojho Syna, aby súdil svet, ale aby bol svet spasený skrze neho“ (Jána 3:17).

SME „BEZ SILY“ A BEZMOCNÍ,
ABY SME SI ZÍSKALI BOŽIU SPÁSU.

Podivuhodné posolstvo o ceste späť k Bohu je dnes jasne podané v našej Biblii. Kvôli nášmu stratenému stavu, ktorý sme dostali skrze Adama, sme „bez sily“ (Rim. 5:6) a sme bezmocní, aby sme si zaslúžili alebo získali Božiu spásu. Pán Ježiš použil jednoduchú ilustráciu, aby ukázal, ako môžeme toto spasenie získať, keď povedal: „Ja som dvere. Ak niekto vojde cezo mňa, bude zachránený“ (Jána 10:9). Hriešnik, ktorý vstúpi týmito dverami, prejde „zo smrti do života“ (Jána 5:24).

Vstúpil čitateľ do týchto dverí, keď si najprv uvedomil, že sa nachádza na nesprávnej strane dverí? V nedelnej škole deti často spievajú: „Jedny dvere a len jedny, a predsa ich strany sú dve; vnútri a vonku, na ktorej strane si ty?“ (Jána 4:7). Spása môže byť vaša a nádej na nebo istá. Spasiteľ povedal: „Toho, kto príde ku mne, nevyženie von“ (Jána 6:37).

„Vy sa musíte znovu narodiť“

Eric McCullough

Tento rozhovor Pána Ježiša s Nikodémom musí byť zapísaný ako najvýraznejší v kronikách času. Z neho pochopíme, že najväčšou potrebou ľudstva je „znovuzrodenie“. To je úplne mimo ľudského úsilia a ako hovorí Jána 3:3, je „zhora“, teda z neba alebo od Boha (Jána 3:5). Je založené na jednoduchej viere v Kristovo dielo a vyliatie Jeho drahocennej krvi na kríži. Výsledkom je úplná zmena srdca a pohľadu spôsobená pôsobením Ducha Svätého na dušu. Lukáš to nazýva „obrátением“ (Skut. 3:19), Pavel používa slovo „spasený“ (1. Kor. 15:2), tiež „obmytie znovuzrozením“ (Tít. 3:5).

Nikodém, duchovný učiteľ v Izraeli, pravdepodobne už starý človek (v. 4), musel byť dobre oboznámený so Svätými spismi a Zákomom - Tórou. Prišiel za Spasiteľom v noci a oslovil Pána „rabbi“, čo je titul vyjadrujúci úctu k učiteľovi, „vieme, že si od Boha ako učiteľ, lebo nikto nemôže činiť divy, ktoré ty činiš, keby nebol s ním Bôh.“

Keď počúva Pánove slová, všetka jeho náboženská učenosť sa rúca; Pán mu pripomína, že sa musí „znovu narodiť“. Nikodém to nechápe a zamieňa si svoje fyzické narodenie s duchovným. Pán mu pripomína pôsobenie Božieho slova ako „narodenie z vody“.

► Dokončenie na zadnej obálke

Dokončenie článku:

Vietor a jeho sily opisuje ako pôsobenie Božieho Ducha. „Tak je to s každým, kto sa narodil z Ducha.“ Nikodém sa zdá byť presvedčený a jeho posledné slová sú: „Ako sa to môže stať?“

Na túto otázku by som chcel odpovedať nasledujúcimi odkazmi. „Ktorí nie z krvi ani z vôle tela ani z vôle muža, ale z Boha sú splodení“ (Jána 1:13). „Znova splodení súc nie z porušiteľného semena, ale z neporušiteľného živým slovom Boha a zostávajúcim na veky“ (1. Pet. 1:23). „Každý, kto verí, že Ježiš je Kristus, narodil sa z Boha“ (1. Jána 5:1). Tým sa zdôvodňuje, že znovuzrodenie je Božím dielom, ktoré sa zakladá na Božom slove a viere spočívajúcej v tom, kto je Kristus. Narodili ste sa „znova“?

[www.slovo pravdy .com](http://www.slovopravdy.com)

ISSN 1451-1991